

Rege a 21. századból

A Legenda szerint a király szeretett városa közelében szunnyad. Sose hagyta magára népét. Egy barlangban ül kerekasztalánál. Hű vitézei őrzik az alvó királyt, aki a megfelelő időre vár rejtekhelyén. Több ezer éve lakott már ott I. István Szent királyunk, mire a visszhangok eljutottak hozzá. Elérkezett az idő, hogy elinduljon koronázó városunk szívébe, szembesülni azzal, hogy mivé vált népe.

A mesterséges világítás és az utcai lámpák fényében alig észrevehető sárga foltoknak tűntek a fáklyák lángjai. Lovak patájának egyenletes kopogása keveredett az éjszaka csendjébe, amikor I. István kompániájával bevonult Székesfehérvárra. Tudta, hogy ahol most van, az egy új világ. Rá sem ismert volna a városra, ha nem látja zöld táblán kiírva a hely nevét. Nem tudta, merre járhatnak, csak haladtak egyenesen a furcsa kövezetű úton. Rácsodálkozott mindenre, ami körülvette. A különös kunyhókra, az út mentén világító rudakra: nem látta a füstöt, sem a lángot, ami a fényt adhatná. Az égis ére tákolmányok láttán keresztet vetett. Istenkáromlás az égbe építeni valamit, ami nem templom. A néha felbukkanó ló nélküli fém szekerek valósággal megrettentették. El sem tudta képzelni, mik lehetnek ezek a guruló fogatok. Ilyenkor mindig megálljt parancsolt vitézeinek, és megvárta, míg a zavaró tényezők eltűnnek a láthatáron. De tudta ő, hogy nem ítélné el ezt a világot csak azért, mert más. Az évezredes alvása sem csorbított bölcsességén.

Mikor már eleget kóválygott hadával, útbaigazításért kellett folyamodnia. Leszállt lováról, és hátrahagyva vitézeit, utánajárt, van-e valaki a közelben, aki segíteni tudna neki. Forgalmas helyek után kutatott szemével, és megörült, amikor meglátott egy parkot. Nagyon megtetszett neki ez a liget, főleg a zöld pavilon, amely a közepén állt. Úgy gondolta, körbejárja, hátha talál valamit. Sétája során érdekes szobrokkal és emlékművekkel találkozott. Az egyik egy csillagtérképet ábrázol, melyen hajó úszik. Erről megtudta, hogy országa már több évszázadot megélt. Egy másik szoborról leolvasta, hogy nagy csatákat vívott népe, de a harcok árát sosem fogja megtudni. Büszke volt a magyarokra, és hogy mennyi mindent túléltek. Miután végignézte történelmi hőseink szobrait, végre talált pár ott lévőt, akiktől információt akart szerezni arról, hogy merre van a koronázó bazilika, amit ő kezdett el építtetni. Kíváncsi volt rá, hogyan is néz ki kész állapotában.

Egy csapat fiatal leányt és legényt látott padon üldögélni. Beszélgetés és zene hangjai ütötték meg a fülét, ahogy közeledett. Rácsodálkozott, milyen ellenségesen méregetik. Ki is nevettek, és az öltözékére mutogattak. Nem értette, mi a baj vele, hiszen a legdrágább selyemmel és arannyal hímzett palást volt a vállaira terítve. Amikor kicsit közelebről megvizsgálta az előtte

ülöket, akkor látta, mennyit változott a viselet az idők alatt. Bántotta, hogy ilyen tiszteletlenek, ott is hagyta őket nyomban.

Csak pár lépést kellett megtennie, és máris egy jóval kedvesebb leánnyal találta szembe magát. Ő kedvesen tájékoztatta, hogy merre kell mennie az úti céljához, bár nem igazán értette. Kérte, hogy meséljen még a városról, és elmondta neki, hogy csak átutazóban van itt. A leány készségesen beszámolt mindenről. Ajánlott neki pár helyi látványosságot, mint például az Országalmát a belváros közepén, ami a város múltját szimbolizálja. Elmondta, hogy kihagyhatatlan helyszín a Bory-vár Öreghegyen, amit Bory Jenő építtetett szerelmének. Váltig állította a lány, hogy Európa-szerte híres az épületegyüttes, és a leggyönyörűbb alkotás, amit szerelmes férfi valaha épített. A Nagyboldogasszony-bazilikát is felvetette, abban az esetben, ha hívó lenne az előtte álló idegen. Erre István királynak nagyot dobbant a szíve. Örült annak, hogy a népe még mindig a keresztény hitet gyakorolja, amit még ő vezetett be. Amikor szóba került a Romkert, nagyot csodálkozott a király, hogy milyen romokról beszélhet. Miután kiderült, hogy az ő koronázó bazilikájának a romjai fekszenek ott, elszomorodott, hogy már sosem láthatja fénykorában, de ebben is talált megnyugvást. Évszázadokat élt túl, és még mindig van látható helye annak, hogy ő építette. Annak meg végképp örült, hogy ünnepeket tartanak az ő tiszteletére, ami a városban is nagy ceremóniával jár.

Valamiféle reménnyel a szívében hagyta ott a leányt és a parkot. Hálás volt a népének, hogy még mindig tisztelik és őrzik a történelmet ilyen sok idő elteltével is.

Visszament hát vitézeihez, és lóra szállva elindult az úti céljáiig. A hátralévő út során is látta azt a sok szobrot és emlékművet, amit a múltnak állítottak. Letűnt korok utolsó darabjait őrzik a magyarok, nemcsak tárgyokban, de szívükben is.

Emelt fővel léptetett lovával a romok közé. Büszke volt a népére és a múltra is, amit nekik jövőként megalkotott. Körbejárta a kőfalak maradványait. Honvágy költözött a szívébe, de tudta, hogy még nem mehet haza. Szüksége lesz rá a népének, amikor eljön az idő. Érezte, hogy ez még csak a kezdet.

Elhagyta hát a bazilika romjait, és összeszedve vitézeit, visszavágtatott a rejtekhelyére, hogy ott kivárja az eljövendő időköt.